

Den politiske Situation.

Medens Handlings Mænd et Dieblif ere aftraadte fra den politiske Skueplads for at blive afløste af de travle Diplomater, der snart skulle forsøge paa at ordne de italienske Forhold paa den forestaaende Congress, medens Victor Emanuel, Bæveren af Italiens Frihed og Uafhængighed, i mørk Forventning oppebier, hvad den nærmeste Fremtid vil bringe, og medens Garibaldi planter Kaal, indtil han atter kan springe sit prøvede Sværd, ville vi benytte Hærblikket og levere et Bidrag til en orienterende Oversigt over de politiske Begivenheder. De samme Spørgsmaal: Mellemitaliens Tilstand, Frankrigs Forhold til England, Tydsklands indre Gjæring og Spaniens Kamp med Marokko staae endnu steds paa Dagsordenen, men den hele Situation har dog siden forrige Maaned forandret sig. I Begyndelsen af November stod Spørgsmaalet om Frankrigs Stilling ligeoverfor England i Forgrunden. Dette blev fortrængt af det Spørgsmaal: om den revolutionnaire Bevægelse i Mellemitalien kunde holdes i Løkke, indtil en Congress havde ordnet Forholdet, og dette blev igjen afløst af det tredje Spørgsmaal: om en Congress vilde komme istand eller ikke. Nu ere Frankrigs og Østerrigs Indbydelses-skrivelser afgaaede til de andre Hoffer, disses Svar er ikke tvivlsomt, og Congressen er ikke mere en Mulighed, men en Virkelighed, den er en Nytaarsgave i Aaret 1860 til alle Fjendsvenner. For første Gang i lang Tid aander man idetmindste et Dieblif atter frit; thi det er længe siden, at man har staaet ligeoverfor en bestemt, haandgribelig Kjenndgjæring. Vi ville nu see, hvilke Vanskeligheder den europæiske Diplomati vil have at beseire.

„Enhver, der kjennder Historien,“ siger Kemusat, „veed, at uden Englands Bistand kan der ikke tænkes nogen Coalition i Europa, som er varig og som Frankrig ikke kan byde Spidsen. Enhver, der ønsker Civilisationens Fremskridt, Verdens Ligevægt og Nationernes Uafhængighed, indseer, at disse Goder staae paa Spil, naar Frankrig og England ikke ere enige om at forsvare dem.“ Det er bekjendte Sandheder, som det vilde være umøndeligt at minde om, hvis vi ikke for nogle Dage siden havde seet Pressen paa begge Sider af Kanalen føre et saa forbitret Sprog, at det mægtigste Organ for den offentlige Mening i England, „Times“, endog rettede det Spørgsmaal til den franske Regjering, om den paa- tog sig Ansvar for dens Kræfters Polemik mod England? Helbigvis havde den franske Regjering allerede opdaget Nudet, thi den 12te November udkom Indenrigsministerens Rundskrivelse, hvori det paalagdes Præfecterne at holde et vaagent Nie med, at Pressen ikke satte Alliancen og Fredens Oprettholdelse paa Spil eller saarede en stor Nations Selvsjælelse. Slige Forholdsregler ere dog ikke tilstrækkelige til at bevare Freden; den berøer paa Frankrigs egen fremtidige Opdræden i Europa, og om det vil forstaae den engelske Politiks Charakter i de sidste fem og fyrretyve Aar. England kjennder to politiske Systemer, hvoraf det ene er Fortidens krigeriske, dristige, stivstude System, som repræsenteredes af Pitt og Chatham. Det var denne Politik, der bevægede England til at blande sig i Fastlandets Stridigheder og gjorde det til Sjælen i de mod Frankrig dannede Coalitioner. Den Politif berimod, som England siden 1815 næsten uafbrudt har fulgt, som bestaaer i ikke at intervenere, og som har sin ædleste Repræsentant i Fox, kjenndes maastee ikke saa ganske noie paa Fastlandet. Efter 1815 har England stadigt havt tre Hovedformaal for Nie: at indføre Reformen i Institutionerne, at forbedre Finantserne og fremme Nationens moraliske og materielle Udvikling. Virkningen af denne Politik med Hensyn til Englands Forhold til Udlandet har været, at det løvres sig fra den mod Friheden indgaaende Sammensværgelse, som fik Navn af den hellige Alliance, og i Aaret 1830 saae man, hvad de despotiske Hoffer tabte og hvad Nationerne vandt ved Englands forandrede Holdning. Frankrig udførte sin saa berettigede Revolution, uden at behøve at forsvare sig mod en europæisk Coalition; Belgien kunde gjenøvre sin Nationalitet og give sig frie Institutioner; Spanien og Portugal afskaffede Despotismens og Fanatismens Nag. Englands nye Politik gjorde Ende paa de contrerevolutionnaire Alliancer, og dette vilde have været en stor Binding for Nationerne, saafremt de ikke ved deres egen Ubesindighed havde banet Reactionen Bei efter Bevægelsen i 1848. Frankrig har derimod ganske vist rundet to betydelige Fjendele ved Englands forandrede Politif, det har kunnet tilføie Ansland det Nederlag, som Keiser Nicolaus beredte det, og det har trods Europa paa en hæderlig Maade kunnet tilendebringe Krigen i Italien. Vil England vedblive at hylde denne siden 1815 saa heldigt fortsatte Politif: eller vil det vende tilbage til det politiske System før 1815? det er Diebliflets meest brændende Spørgsmaal, og det at bevare det behøves der en Fremsynethed, som vi ere laangfra at besidde; vi maae lade os noie med den langt beskednere Rolle, at skildre den nærværende Situation. Hvad man veed, det er, at det for sin Sikkerhed bekymrede England rustet sig paa sin Maade, nemlig ved at paafalde Borgernes Fjævelandskærighed og ammode om deres Bistand, medens dets Regjering heller ikke lægge Hænderne i Skjød, men bygger nye Krigsskibe og flydende Batterier, armerer Kysterne og bringer Arsenalerne i Sikkerhed. Hvo der kjennder den engelske Nations politiske Charakter kan imidlertid ikke tvivle om, at den ei i lang Tid vil finde sig i uivirkom at taale de med en overordentlig Røstning forbundne Udgifter. Den nærer ikke de despotif regjerede Nationers Ligebylighed for Statsformuens Anvendelse. Den glemmer ikke, at Capitalen er op-

sparet Arbeide, og at den af militære Røstninger fortærede Capital er tilintetgjort Arbeide, der gaaer bort i Røg. Men da den fornemmelig bestaaer af Handlende og Industribevende, lader den sig ikke noie med sieblifkelig No og Fred; den maa nære Tillid til Fredens Bevarelse for at kunne give sin Daadlyst Tøilen. Det rustede England er ikke forknøyt, men det vil søge hurtigt at komme ud af en usikker Tingenes Tilstand. Det vil være farligt, naar man bevæger det til atter at søge Pitts og Chathams Politif. Beroligende er det dog, at den franske Regjering ved den alt berørte Rundskrivelse, ved det mod China i Fælledsftab aftalte Tøgt og ved en Modification af Toldloven viser Tilsværlighed til at nære sig England og at fastholde en Alliance med dette Land, der sikker Verdensfreden, hvorledes Congressens Udsald end bliver.

Den Opogave, som denne Congress vil faae at løse, vil være meget vanskelig, og dens Forhandlinger ville sikkert være langvarige. Vi ville see, i hvilken Stemning Efterretningen om dens Sammenkaldelse vil forefinde Italien. De Begivenheder, som fulgte efter Regentstabs Overdragelse til Prindsen af Carignan, kunne betragtes som den sidste Crise, der vil finde Sted i Mellemitalien for Congressens Sammenkaldelse. Denne Crise, i hvilken Tilsværlighederne og logifte Modsigelser spillede en saa væsentlig Rolle, endte helbigvis med et Forlig. Det kan ikke benægtes, at Dictatorerne søgte at bevare No og Fred, da de opfordrede Folketsforamlingerne til at vælge Prindsen af Carignan. De Planer, som den energifte Garibaldi gif hvinger med og som man nu kjennder, bevise det. Status quo tyngede paa denne dristige Fjellherre, og han vilde gjøre et Indsald i Kirkestaternes, ja endog i Kongeriget Neapel, som maatte have antandt Krigsløven overalt og berøvet det revolutionnaire Italien det Ny for Besindighed, som vi haabe vil komme det tilgode paa Congressen. For at oprettholde Freden maatte man dæmpe det exalterede Partiers Utaalmodighed, og i dette Niemed maatte man foretage et nyt Skridt i Sammenslutningens Interesse. De revolutionnaire Tilstande paa hvilke slige Forlig, og man kan prise sig lykkelig, naar man ved at bringe saadanne Løffe undgaaer Udfeilser. Prindsen af Carignans Regentstabs var den af Umstændighederne paabudte Overenskomst, og den af Moniteuren offentliggjorte Note, der misbilligede dette Skridt, fremkaldte derfor den største Bestyrtelse i Turin. Man veed, at flere af det liberale Partiers Anførere i Piemont bleve tilkaldte for at deeltage i et Raad, hvor det blev bestemt, at Buoncompagni skulde træde isedet for Prindsen af Carignan, og Ministeriet skulde ikke for Kongen, at det agtede at forlange Afsted, hvis dette Valg blev forkastet. Kong Victor Emanuel kunde ikke finde meget andet Ministerium, da de Umstændigheder, der nedsagede Carour til at træde tilbage, desværre endnu ikke tillade den af Italiens Sag saa forjente Statsmand at danne et Cabinet, og den anden Note i Moniteuren, hvori Frankrig omfider gav sit Samtykke, beviste, at Hoffet i Turinerne tog tilbørligt Hensyn til Kongens besværlige Stilling. Det fandt vanskeligt at formaae Østerrig til at samtykke, og Grunden til Congressens Udsættelse maa søges i, at det kostede Tid, at indbegaae dets Betænkkeligheder. Blandt de personlige Indrømmelser, som forhindrede, at Crisen fik forfærdelige Følger, maa først og fremmest regnes Garibaldi's Hærfere fra Skuepladsen. Denne Generals Afstedigelse, der sikrer den sieblifkelige Fred, kan ogsaa i Fremtiden gærne Italiens Sag; thi han staaer endnu steds i Baggrunden som et truende Spøgelse, der vil faae Rød og Vled, naar man ved at lade Italienernes retfærdige Lyster vændes skulde bringe dem til Fortvivlelse.

Congressen vil sikkert forefinde det piemontesfke Parlament forsamlet, og Italiens Lyster ville saaledes have et offentligt og høirostet Organ i denne Forjamling. Iøvrigt er Mellemitaliens Stemning afgjort imod enhver Restauration. Alle Samfundsskasser hade den gamle Tingenes Tilstand. I Toscana er Regjeringen derfor ogsaa stærk, og man paastaaer, at for dette Lands Bedkommende kan Provintet være, saalænge det skal være. Med Hensyn til Romagna kan man derimod ikke være saa rolig, og det vil blive høist vanskeligt for Congressen at overvinde Indbyggernes Modbydelighed for en pavelig Restauration. Romagnas Regjering har forfattet en Circulairnote, som ved sin Tankefyldte, klare Argumentation, værdige Tone og faste, men moderate Sprog maa gjøre et dybt Indtryk paa Congressen.

Holder man sig kun til, hvad der foregaaer i Frankfurt, saa har det tybste Forbunds Ansiggender ikke gjort store Fremskridt i den seneste Tid. De Forslag om en partiel Reform af Forbundsloven, som adskillige Stater af anden Rang havde indbragt, ere afgivne til de forskjellige Comiteer, der sikkert ikke arbeide med særdeles Energi. I Hessen strammes Knuden daglig mere og mere, og dømme efter det bestfste Kammeres Vætering, Regjeringens Meddelelser til Forbundet og de hessifke og preussifke Gejandters Afreise fra Berlin og Cassel. Men Hovedbegivenheden i dette Dieblif er Sammenkomsten i Würzburg af Staterne af anden Rang. Under Ledning af den aandrige og virksomme sachfisse Minister, Herr von Beust, og Baiernes Gesandt ved Forbundet, Herr von Pfordten, forsøge Staterne af anden Rang at danne et engere Forbund. Hvis det lykkes, vil et sligt Forbund komme til at bestaae af 18 Millioner Tydskere, en større Folkemængde end Preussens og især langt større end Østerrigs tybste Undersaatter. Det er dog høist tvivlsomt, om denne Plan vil lykkes. Sædvanligvis begynde de mindre Stater deres Opposition mod en af de tybste Stormagter med

den andens Bistand. Under Krigen i Orienten var det mod Østerrig, at Herr von Beust førte Smaaaterne, og Preussen undsatte dem. Nu vil man Preussen tillids, og man bliver inspireret af eller støtter sig til Østerrig. Naar de mindre Stater have gjort den største Kraftanstrengelse, hænder det sig som oftest, at de to Stormagter træffe en Overenskomst bag deres Ryg og ordne Forbundets Anliggende efter eget Lykke. De reent tybste Spørgsmaal høstfættede sikkert den lille Congress i Würzburg; men det er høist sandsynligt, at de Eventualiteter, der kunne fremgaae af den store europæiske Congress ogsaa bestfættede de mindre Staters Ledere. Maalet for deres Bestræbelser har steds været ved en egen Repræsentant at deeltage i Europas Raadslagninger. Østerrig og Preussen, isige de, have altfor særlige Interesser til at repræsenterer Tydskland, og det tybste Forbund er en altfor anseelig Magt til at man kan nægte det en Plads paa Congressen. Hvilken Styrke man end tillægger de mindre Staters Argumentation, saa er det dog høist usandsynligt, at deres Lyste vil blive opfyldt, de ville som sædvanligt gjøre megen Støi, uden at udrette Noget.

Krigen mellem Spanien og Marokko er begyndt for Alvor, og medens Frankrigs forte, men glimrende Fjelltog er endt, medens de franske Tropper atter have betraadt det franske Territorium, seferat have givet Marokkos ubidisciplinerede Stammer en alvorlig Lektion, viser den spanske Armee sig paa den afrikanske Kyst. General O'Donnel har forladt Madrid, hele det tybste Spanien er i Bevægelse, og i det første Sammenstød har Spanierne havt Fordelen. Men hvad vil Spanien i Marokko? Dette Spørgsmaal paatrænger sig endnu stærkere efter Offentliggjørelsen af de Depecher, der ere veglede mellem Cabinetet i Madrid og den engelske Regjering. Naar man betragter Englands Interesser, dets Stilling i Gibraltar og de engelske Væjers opfyldte Sprog, kan man ikke nære Tvivl om, at den engelske Regjering med mistænkelig Blif betragtede Spaniens Ansigninger mod Marokko. Man jeer nu af de Underhandlinger, der gif forud for Expeditionen, paa hvilke Betingelser det engelske Cabinet har tilladt den at afgaae. Det har ikke ladet sig noie med en simpel Erklæring om Spaniens uegenntigtte Hensigter; det har forlangt, at Dronning Isabellas Regjering skriftlig skulde forpligte sig til ikke at gjøre nogen Erobring i Marokko, til ikke permanent at sætte sig fast i nogen Havn og til at trække sig ud af alle de indtagne Stillinginger strax efter Fredstractatens Ratification, og ikke først naar Fredsbetingelserne vare opfyldte. Cabinetet i Madrid har indgaaet den forlangte Forpligtelse, saa at Spanien i dette Dieblif er bestfættiget med et Forretagende, af hvilket det kun kan vente en høist problematiff Løn. Hvis der ikke, saaledes som man et Dieblif antydede i Madrid, findes andre Actstykker, der neutralisere de indgaaede Forpligtelser, synes det, som om Spanien har ladet sine Hænder binde i samme Dieblif, det drog sit Sværd.

Betragte vi nu endelig den politiske Situation i vort eget Fædreland, saa er det bekjendt, at det første udgaaende Skridt, som den danske Regjering har foretaget sig, var en Henvendelse til det tybste Forbund for at underrette det om, hvorledes Kongen af Danmark agtede at ordne Forsatnings-sagen, der til ubodelig Glæde for Niget, for det egentlige Danmark saavel som for Hertugdømmerne, i saa lang Tid har hentsaaet uafgjort. Det Cabinet, som foretog dette Skridt og som sikkert ogsaa var bedst stiftet til at fuldføre den Gjæring, hvortil det selv havde udlæst Planen, har imidlertid seet sig nødsaget til at forlange sin Afsted, som Hans Majestæt Kongen ogsaa har bevilget. Det er ikke aftraadt fra den politiske Skueplads af almindelige Grunde, hærken forbi der herfede Uenighed i dets eget Skjød betæffende et eller andet Hovedspørgsmaal, eller forbi det saarvede Landets Tillid; i Folkerepræsentationen var det altid sikkert paa at have Majoriteten for sig. Ministeriet fandt for en Cabale, som selv de bedst Underrettede endnu ikke kunne gjennefskue i alle dens Enkeltheder, medens det dog ikke er en Uæmnelighed, hvilke Fesoner der traf i Raaden. Et faldt og er blevet afløst af Maand, hvoraf, nogle ere aldeles ubekjendte og uprøvede som Politifere, medens andre i deres tidligere politiske Stilling neppe kunne siges at have lagt nogen ualmindelig politiff Begavelse for Dagen. En Untagelse i denne Henseende danner Udenrigsministeren, der maastee paa Grund af sine Forbindelser kan have adskillige helbige Chancer for sig; men i hans politiffe Lekebane har der alt været saamange Svigninger, og hans Bevægelser have været saa uberegnelige, at det vil falde meget vanskeligt at sige, i hvilket Spor han agter at styre. Naar man ikke vil give Misstemningen over at see Blomsten af Nationens Intelligens vige Pladsen, altfor meget Tøilen, kan man i ethvert Tilfælde paastaae, at vi ere priisgivne det Ubekjendte, og at det i dette for Danmarks fremtidige Stjebne saa betænkkelige Dieblif ingenlunde er den størst mulige Dvg-tighed, der staaer ved Røret. Kunne de nærværende Ministre end ikke forlange, at man møder dem med Tillid, kunne de idetmindste fordrø, at man alene dømmer dem efter deres Handlinger; men denne Dom vil ogsaa blive saameget desto strengere, hvis det virkelig skulde vise sig, at det ikke er Bewidsheden om deres egen Dgtyghed, men Dumbriffighed, der har lebet dem til i et saa critiff Dieblif at gribe Statens Noer. Med Hensyn til den Umstændighed, der har bevæget det afgaaede Ministerium til at træde tilbage, behøver man derimod ikke at opfatte sin Dom. Alene naar man høyer Navne som Sonas og Werling kragte i Forbindelse med Landets vigtigste Anliggender — og et dygtigt Ministeriums Bevarelse er et af